

Čína - Official

Utorok 7.4. 20115 Prvé kroky

V podstate sa mi podarilo zbalit' asi všetko. Nakoniec pribudol ešte 1 kufor, keďže sťahovacia agentúra sa vôbec neozvala. Porozmýšľala som, čo by som určite ešte chcela a celý svoj život vložila do 4 kufrov. Bola to fuška. No, podarilo sa mi aspoň trochu vytriediť veci a upratať.

Nastupovala som do taxíka a uvedomovala si, že nesiem so sebou všetko mi drahé. Sedím vedľa chlapa, ktorému chcem všetko dať. Mám pri sebe 3 deti, ktoré budú odo mňa ešte pár rokov závislé a v kufoch pár vecí. Žiadne cennosti. Praktické veci. A pár drobností do kuchyne. Odlietam na 2. koniec sveta a svoju budúcnosť viem predvídať maximálne do 5. augusta... Mám 4 mesiace.

Let prebieha bez komplikácií. Sem-tam nejaké to zaplakanie a poškriepenie sa, ale inak sú deti zlaté. Letisko v Moskve je úplne Kids unfriendly. Jediná herňa sa nachádza na opačnom konci letiska. Tak sedíme na zemi a snažíme sa nejak zabaviť deti. Po odlepení sa zo štartovacej dráhy prichádza únava. Arlan chvíľu kvíli a potom zaspáva natiahnutý cez 2 sedadlá. Gwen sa tiež podarí zaspáť v závesnej postieľke a Milla íbe dobrovoľne po filme, čo pozerla. Vydržať necelých 10 hodín by sa takto malo celkom dať. Slávi je unavený. Jediný nedostatok je kašľajúca Gwen. Ako starý hrniec.

Po pristátí nakladáme veci a chytro pakujem taxi. Ešte 2,5 hodiny z Cantonského letiska do mestečka pri elektrárni. Asi po polhodine zistím, že sme všetci, okrem vodiča, zalomili. Ten si frčí svojím tempom a na každého trúbí. Cesta sa tiahne ryžovými poliami. Oblečenie sa na mňa lepí. Vonku je ťažko a sparno. Prekvapujú ma nízke domy, ktoré majú na všetkých oknách mrežu.

Mestečko elektrárni je na pláži. Pôsobí ako starší, ale dobre udržiavaný komplex. Nikde nikoho. Asi kvôli teplu. Dostávame kľúče od bytu G303. V podstate je to asi jedno všetky byty sú rovnaké v jednoduchom zariadení. Líšia sa iba veľkosťou. Do nášho sa vojde priamo do kuchyňa-obývačky s výhľadom na pláž. More je 100 metrov a zvuk vln je neodmysliteľný. Z obývačky sa naľavo ide do 2 izieb a jednej kúpeľky a napravo je to isté. Detská si vyberajú veci a hneď sa začnú vykladať. Vybaľujem prikrývky a návlečky z pripravených krabíc. A pozeráme, čo všetko sa nachádza na veľkej kope nových vecí. Hrnce, mikrovlnka, príbory,... Skromne zariadenie, ale na prežitie to bude stačiť.

Deti potrebujú na pláž. Nie je veľmi pekná. Piesok, sem-tam nejaký ten vyplavený odpad a krab. Ale pre ich potreby to určite stačí. Večer sa chystáme do reštaurácie. No, keď prechádzame okolo obchodu, tato zmení plán a pošle ma na rychlonákup základných potravín. V tej rýchlosti ani neviem, čo beriem. Orientujem sa podľa obrázkov. Niekdy postrehnem aj anglické názvy.

1. večera pozostáva z cestovín, syru a rajčinovej omáčky. Decká sú spokojné a Arlan zaspáva po sediačky. Sú zmorení. Dúfam, že budú dobre spať, aj napriek komárov. Tých je tu neúrekom. Netuším,

kadiaľ sa dostávajú dnu. Klímu nechávame úst' iba v obývačke. Vadí mi však, že fúka priamo na telo, keď človek sedí na gauči. Hneď prvý večer má bolí v nose.

Keď zaspia, idem do obchodu ešte raz. Vnútri ma zachváti panika. Ryža a múka sa kupujú v 10 kilových vreciach. Cukor som ani nenašla a jogurt má ročnú záruku. Radšej nechcem vedieť, čo do neho dali, aby tak dlho vydržal. Mäso si budem musieť objednávať 1x za mesiac a dávať do mrazáku. Ľudia tu jedia podstatnejšie menej mäsa. Po ceste taxíkom som videla stánky so sušenými rybami. Ale na to asi nebudem mať odvahu. V duchu kalkulujem, čo budem schopná ukuchtiť s tak limitovaným výberom, ale zároveň ma napadá, že sa budem musieť preorientovať na veľmi jednoduchú kuchyňa. Slzy mi nabehnú pri hľadaní

šampónu. Nevieť rozoznať, čo je šampón, kondicionér a sprchový gél... blbosť, ale keď naozaj nikto nehovorí anglicky...

Deti sa v noci budia pre komáre, ale čo to pospíme.

Ráno beriem Millu do škôlky, ktorá je hneď vedľa domu. Z hosťovskej izby sa môžem dívať, keď je vonku. Riaditeľ ma pošle domov. Mám prísť o 14.00 a potom vo štvrtok, kedy naša Francúzka ostane celý deň....uvidíme. Fungujú ako vo Francúzsku. 4 dni škola. Stredy voľné. Každý deň ju treba vyzdvihnúť na obed a po hodine priniesť. Rozdiel so Saint Germain je však ten, že tu mi stačí zísť iba výt'ahom dolu.

Tato odíde a začnem plánovať deň. Práčka...trvá mi takmer 30 minút, kým sa mi ju podarí spustiť. Na isto som iba s číslami. Ostatné nerozumiem, všetko je v čínštine. Pri klíme nevydržím. Všetky ovládania sú v čínštine... a televízor vypnem, keď sa mi nepodarí pohnúť šípkami v menu. Deti sa musia zahrať, kým varím prvý obed. Varené zemiaky s opekanou slaninkou a mrkvovo-uhorkový šalát.

Pre Gwen zemiaky popučím s uvarenou tekvicou...teda, aspoň to ako tekvica vyzerá. Pre chuť jej tam nastrúham trochu syru. Ideme do pekárne. Po ceste stretávam Nathalie. Priateľsky poradí so základnými vecami a objedná mi 3 bandasky pitnej vody do automatu a grilované kura na zajtra obed.. Nájde cukor a ukáže plechovku zaváraného hrášku, čo je celkom jedlý...no, keď to povie Francúzka, tak jej verím.

Decká pri obede ani nefrlú. Na večeru plánujem krupicu. Budú si musieť zvyknúť na kopec ovocia, zeleniny a jednoduchú opakujúcu sa jedlá. Prekvapivo sa k nám pridá aj tato. V kantíne mu veľmi nechutí. Teším sa, aj keď je to len chvíľka. Vyzerá unavene. Asi aj dobre spotene. Stačí 7 minút vonku v dlhých nohaviciach a človek je mokrý ako myš.

Poobede sa vraciame znovu do škôlky. Iba na pár minút. Následne chceme na ihrisko, no neviem sa dostať dovnútra. Kľúč nepasuje. Klopem u susedy, čo vyzerá, že má asi hodinu aerobiku. Za pomoci svojej čínskej upratovačky mi volajú pomoc. Mala som nesprávne kľúče. Ale aspoň sa so susedou dohadujem, že mi dohodí svoju upratovačku.

Na ihrisku sa zoznamujem s mamičkami a aj miestnym lekárom. Pre istotu mu dám pozrieť Gwen. Hrudník čistý, iba zatečené hlien. Od mamičiek ťahám dôležité informácie na prežitie. Kde a kedy, kam s deťmi? Kam na nákupy? Kde sa obrátiť a nájsť opatrovateľku. Dostávam vážne varovanie, aby deti nepchali ruky do kríkov a jám. Sú tu hady, aj kobry.

„Pozor!“ Zdvíha prst vážna mamička: „Nezbierať slimáky. Prenášajú nejaké chorobu.“ Uf, to bude ťažké pre Arlana. Ani neviem, či tých slimákov predýcha.

Svet je hneď nejaký veselší a nemám pocit, že som stratená. Nadobúdam istotu, že si to tu užijem. Že si aj oddýchnem. Že sa naučím spoliehať na iných a budem mať čas aj pre seba bez detí... Večer ich okúpem vo vandli na umývanie riadu. Arlanovi sa tam ledva vmestí zadok. Ale handrou umýva celé telo. Je riadne doštipaný. Pravé ucho mu už napúcha. Gwen sa musí uspokojiť s umývadlom. Predpokladám, že 1. nákup budem realizovať cez internet: IKEA – postieľka, stolička na kŕmenie, vanička.

Je 22.30 a tato ešte pracuje. Tiež má toho asi dosť. Vracia sa domov, na novú adresu:

中国广东省台山市赤溪镇霞山村台山村核电海韵花园G栋303室

Je 22.30 a tato ešte pracuje. Tiež má toho asi dosť. Vracia sa domov, na novú adresu:

Štvrtok 9.4. 2015 Čínske nemocnice

Dnes Milla zvládla 1. deň v škôlke. A to nie obyčajný. Museli sme dnes so Slavim na zdravotnú prehliadku. Takže som ju ráno zanesla k Nemke Karoline na 11. poschodie a tá ju potom o 8.15 zanesla. Najprv vraj plakala, ale potom sa dala. K obedu ju bola vyzdvihnúť a potom plakala už menej. Pri vyzdvihnutí ju Lionel pochválil, že bola super a pekne sa rozrozprávala po francúzsky. Bola nadšená. Keď sme sa o 15.00 vrátili s povinného výletu v meste vzdialenom 2 hodiny autom, tak sme ju cez okno pozorovali. Bola na dvore a hrala sa s dievčatami. Vyzerala spokojná. Jediný nespokojný bude Arlie. Chcel by do škôlky tiež.

Návšteva čínskych nemocníc sa podobala tej našej na Slovensku. S tým rozdielom, že sme nerozumeli ani slovo. Vodič nám po ceste nerozumel ani to, keď sme chceli stiahnuť klímu, lebo nám bolo zima. Francúz Filip dokonca vytiahol čínsky slovník, no, nepomohlo nič.

V prvej nemocnici nám spravili sono brucha. Cítila som sa ako vo väzaní. Bezo slova, úsmevu, len strohými

posunkami som bola vyzvaná, aby som si ľahla za stôl. Videla som sono, no, nevedela som, čo mi budú pozeráť... či som tehotná? Žartovali sme. Aj Slávi sa po dlhej dobe usmial a utrúsil nejaký vtip, na ktorom sme sa hodný čas rehotali. Bolo to tak príjemné. Znova vidieť vrásky radosti okolo jeho očí... Gwen a Arlie zvládali presuny v pohode. Aj keď im to muselo dávať zabráť. V ďalšej nemocnici nám zobrali najprv moč, strčením nádoby do ruky... bez prekladateľa sme si niektoré veci len domýšľali. Potom nasledovala krv. Slavo bledol, tak sme sa rozprávali. Smiala som sa, lebo sme mali prísť nalačno. No, on po ceste ešte schrámal Linu, zo

Slovenska. Kašľal na blbé predpisy, kedy má šlovek vydržať 2 hodinovú jazdu a všetko toto nalačno. Nasledoval rontgen pľúc. Dedulo ma v komore pritlačil k platničke a odišiel z miestnosti. Na očnom mi mladý chlapík ukazoval poobračané písmeno E a chladnosťou gestapa. Keď ma v zápetí vyzval, aby som otvorila ústa, hlasným povelom, heglo mňou. Následne mi otočil hlavu a pozeral do uší. Rýchlom gestom ma nahnal za plachtu a kázal vylietť na postel. Nahnevane skríkol: „*Dolu topánky!*“ A postláčal brucho. Uf, boli sme radi, keď sme to mali zasebou. Aj keď to spôsobovalo miestami úškrny. Najmä, keď staršia pani kázala tatovi vylietť na váhu a rukov ho upozornila sa dívať dopredu.... inak by ho to zrejme neodvážilo presne.

A potom už iba cesta naspäť, kedy si Arlie robil pohodlie na dlážke v aute. Prechádzali sme Taishanom. Mesto sa mi celkom páčilo. Rušné, ale nie veľkomesto s mrakodrapmi. Skôr s nižší budovami, rodinného typu. Všade same obchodíky a obchody. Atmosféra bola pokojná. Ráno dokonca dosť málo ľudí a aj na miestach, kde ich bolo viac, nebol nejaký pretlak a chaos. Skôr organizovanosť a ohľaduplnosť.

Pondelok 13.4.2015 Arlan má 3 roky

Je to týždeň, čo tu sme. Niekedy mám pocit, že je to rok, niekedy, že deň. Asi sme si už zvykli na istú rutinu. Pondelok, utorok, štvrtok a piatok je Milla v škôlke. Vyzdvihujeme ju na obed. Kým je tam doobeda, ideme nakúpiť, alebo sme na ihrisku. Poobede po spánku vraciame znovu pre ňu a ideme na ihrisko. Je tu kopec žien s deťmi rôzneho veku. Takmer všetky majú pomoc – po čínsky ai. Stará sa o dieťa (väčšinou je tu 1 max. 2 deti v rodine), uprace, navarí a keď treba aj nakúpi. Takmer žiadna nevie po anglicky alebo francúzsky. Momentálne je s nimi rozhovor nemožný, lebo sa nedá odhadovať ani z gestikulácií ani z tónu hlasu. Sú úplne odlišné. Je tu však pár „tradičných mám“, čo nemajú ai pre deti, ale na chod domácnosti. A s tými si celkom rozumiem. Dávajú rady, hovoria o bežných veciach. Netuším, či si nájdem nejakú blízku dušu, s ktorou by som mohla rozoberať aj radosti a starosti.... uvidíme. Teší ma však, že rozprávam rovnako intenzívne všetkými jazykmi....aspoň nezabudnem☺

Sobota bola upršaná, tak sme sa rozhodli ísť autobusom do Taishanu. Na viktoriánsky pôsobiacich uliciach s nízkymi budovami, sme spôsobovali senzáciu. Slavo svojou výškou. Deti blond vlasmi a modrými očami...a okrem toho sme mali 3 deti. Uf, pre Číňanov asi nepredstaviteľné. Už ma pristavilo mnoho žien a spýtalo sa ma ako to zvládam mať ich 3.

„Normálne“, znela odpoveď. „Je to vec zvyku a organizácie.“ Nakúpili sme pár potrebných hovadín typu stolička na kŕmenie pre Gwen, vodové farbičky, kolobežka k Arlieho narodeninám a väčšinou času strávili v preplnenej hlučnej detskej herni. Cesta autobusom bola tiež vzrúšo....

Postupne si zvykám aj na čarovanie v kuchyni. Doslova. Múka je iná, cukor nie je tak sladký a mnoho iného, čo človeka prekvapí. Cez víkend som robila palacinky. Múka je tu tak jemná, že som jej musela dať takmer 2x ako normálne. Cesto bola stále riedke. Palacinky chutili, veď sme našli aj dovozovú Nutellu. Pre Arlieho som upiekla autíčkové bábovečky. Nechutili nejako šťavnato....tá múka je tu fakt na nič, ale aspoň sa tečil. Namiesto sviečok som mu tam vopchala platelínu, čo som ušúlala do tvaru sviečok. Žiadne som v obchode nenašla. Nakoniec bábovky zjedol tato. Vraj mu chutili. Vďačný stravník.

Určite jeme viac ovocia a zeleniny. Mäso sme pár dní znovu nevideli, ale kvôli Gwen budem musieť robiť aspoň 3x do týždňa. Inak som jej našla instantnú kašu s kuraťom a zeleninou a s lososom a zeleninou...čudné chute na kašu. Ale minimálne jej dôverujem, je od Heinz-u. Po všetkých škandáloch v Číne, nemám odvahu dať Gwen miestne veci pre bábätká. Teraz som dopiekla bábovku, ale mám pocit, že chutí ako papier. Pre zvýšenie sladkosti som pridala aj med, ale, či ja viem, čo je to za med. Videla som jeden dokument, ako v Číne vyrábajú syntetický med.... Radšej na to všetko nemyslím.

Práve som skončila interview so svojou nastávajúcou AI. Keďže sa jej dlhé meno končilo na pin, nazvala som ju Pine a ukázala na internete obrázok borovice. Je spokojná. Je to matka 2 detí, a bude dochádzať z mestečka vzdialenom 30 minút autobusom alebo motorkou. Nevie ani ceknúť po anglický. Prekladala mi staršia AI, čo tu funguje ako dohadzovačka. Začíname zajtra. Predbežne 4 x v týždni od 9-17.00. Chcela som aj niekedy večer alebo cez víkend, aby sme so Slavinom mohli vybehnúť na večeru, alebo na kurz salsy, alebo si spolu zabehať, či zacvičiť. Tak uvidíme. Platiť jej budem 20 yenov na hodinu, čo je niečo cez 2 eurá. Mesačne okolo 200 euro. Možno to potom zvýšime na 5 dni. V každom prípade nechcem, aby bola iba s deťmi, skôr v domácnosti a na nákupy, aby som mohla byť ja viacej s deťmi. A zvyšok času využila na seba. Čínština, šport, pravidelný nákup potravín. Je mi to celé čudné, ale viem, že je to jediná možnosť, aby som nabrala dych a dala sa dokopy. Aby sme mali so Slavom čas na seba...

Štvrtok 16.4. 2015

Vďaka Bohu za AI. Pine, borovica, ako som ju nazvala v angličtine je neskutočná pomoc. Poupratuje, zahrá sa s deťmi, alebo len tak je

pri nás a ja mám pocit, že tu nie som sama. Je štíhla a drobná a vôbec jej neviem odhadnúť vek. Dnes bola s Arlanom na balkóne a pozorovali more. Učila ho nejaké slovíčka po čínsky. Arlan opakoval a ona tliekala. Asi bude vedieť po čínsky skôr ako ja☺ Aj Gwen ju má asi rada. Minimálne pri nej neplače a Pine si bábätko užíva.

Dnes prišla o 8.00, ostala s Gwen, kým sme s Arlanom zanesli Millu do škôlky. Potom sme sa vrátili. Ja som varila a Pine bola zatiaľ s deťmi. O 9.45 som uložila Gwen a zobrala Arlana na pláž. Iba my dvaja. To mu asi chýbalo. Tešili sme sa, utekali pred vlnami, kreslili obrázky do piesku. Sú to asi veci, čo sa nezunujú. A ja si ich užívam tiež. Prišli sme tak, aby sme vyzdvihli na obed Millu a všetci sadli k stolu. Byt je uprataný.

Keď dojeme, ukladám Arlieho a využívam pár minút s Millou. Dnes jej vypadol 1. zub. V škôlke. Brali sme ho domov, aby sme ho odložili pre Toothfairy☺ Neskutočné. Má 6 rokov a vypadol jej prvý mliečny zub... Už je taká veľká. Som rada, že si našla kamarátky a francúzština jej vôbec nerobí problém.

O 13.15 ju odnášam späť do škôlky a tlačím prázdny kočík na nákup do najbližšej dediny. Trvá to tak 20 minút. Šinton. Netuším, či sa to tak píše. Je to malá dedinka. 1 hlavná a jedna vedľajšia cesta. A okolo nich kopec 3-4 podlažných budov. Takmer všetky majú zamrežované okná. Netuším, či je tu nejaká

kriminalita, alebo je to pravidlo. Aj na 3., či 4. poschodí sú mreže prítomné. Ulice sú špinavé. Vďaka teplu a vlhku je tu stále prítomný zápach výkalov. Keď prechádzam ponad potok, nemôžem prehliadnuť všetok ten bordel, čo tam ľudia hádžu. Hneď pri ňom stojí sivá krava.

Teraz chápem varovanie miestneho francúzskeho lekára. Vravel, že vždy, keď pôjdem do dediny, mám si umyť nohy. Je tam veľa potkanov a tie majú nejakú chorobu čo spôsobuje meningitídu. Na začiatku vedľajšej cesty sú 2 stánky s ovocím. Gwen prišla na chuť mangu, má ho každé poobedie a Milla s Arlanom chcú miestne banány a kiwi. Tlačím kočík a snažím sa vyhýbať bordelu. Sem-tam zafúka vietor a priesie zmiešané vône zo stínkou s jedlom, čo lemujú ulicu. Zmiešané spolu so smradom z ulice spôsobujú, že sa mi zdvíha žalúdok. Prechádzam okolo chlapa. Sedí na malej stoličke a starostlivo čistí prasačie ucho. Asi bude k večeri. Hej, jedia tu všetko, len mäsa málo. Keď to vyzerá aj ako mäso, tak človek zistí, že sú to kosti, masť alebo nejaké kože.

Trochu ďalej, na miestnom trhu (3 stánky) kúpim zeleninu od výmyslu sveta. Niektorú poznám: cukina, zemiaky, mrkva, kapusta, rajčiny, uhorky, sladký hrášok, zelená fazuľka. Ale je tu aj taká, čo vôbec nepoznám a ani neviem, čo s ňou. Odvažujem sa kúpiť niečo, čo by mohla byť čínska brokolica. V každom prípade je výber väčší ako v obchode. S úsmevom zo seba dostanem „šje šje“ – ďakujem. Tlačím plný kočík úzkou uličkou. Prízemie každého domu je prerobené na obchod, alebo „reštauráciu“ alebo mobilného operátora. Ľudia si ma prezerajú. Hlasno pri tom komunikujú. Nemám pocit strachu. Som tu, tu je teraz môj domov a musím sa naučiť, kde mám čo nájsť.

Keď sa vraciam domov, budím Arlana a Gwen, nasleduje olovrant a ideme vyzdvihnúť Millu. Pine odchádza domov a my trávim zvyšok dňa na ihrisku. O 18.30 prichádzame domov. Arlan je taký špinavý,

že ho rovno nesiem do malej vaničky a celého okúpem. Gwen zatiaľ spoznáva všetky zákutia bytu. Už týždeň sa vie doplaziť hocikam. Keď sa niekde zasekne, iba spustí plač. Shrimpieho baví plaziť sa s ňou a vysvetľuje jej, kde sa práve nachádzajú. Pred siedmou sedíme k večeri. Potom uloží Gven, kým starší pozerajú rozprávku. O ôsmej idú aj oni a o 20.30 som voľná.

A znova ďalší deň za nami. S pomocou to ide omnoho ľahšie a večer sa necítim taká unavená.

Nedeľa 26.4. 2015 Objavovanie

Víkendy prejdú vždy rýchlejšie ako by som si želala. Včera sme boli na organizovanom výlete. Predpokladám, že Areva ho ponúka všetkým nováčikom. O 6.30 nás vyzdvihol taxík a najbližšie 2 hodiny sme strávili utišovaním detí, čo sa nevedeli vmestiť do kože. Slávi má za sebou veľmi náročný týždeň a nekontrolovateľné deti bolo asi to posledné, čo mu bolo treba. Keď konečne dorážame na miesto – Výstava palmových stromov, ktoré sa používajú na výrobu tradičných vejárov, strávime tam 30 minút a znovu sa vezieme 1 hodinu.

Zástavka v chrámoch dynastie Song je skôr utrpením. Je dusno a všade mnoho schodov. Pýtam sa mladšej baby, či sa budeme vracieť rovnakou cestou, že by sme odložili kočík. Tvrdí, že nie, tak sa Slávi trápi ďalej. Po pol hodine sa začneme zberať tou istou cestou späť. Lekcia dňa: nikdy never Číňanovi, že ti správne odpovedal. Mám pocit, že odpovedia „áno“ na všetko, bez ohľadu, či vôber rozumejú, čo od nich človek chce.

Ďalšiu hodinu sa vezieme na obed do reštaurácie, kde je už takmer všetko zjedené.... ešteže mali nudle... A čakajú nás ešte 2 hodiny cesty nazad. Gwen sa uplače k dobrému spánku.

Keď sa dostaneme domov, decká idú na pláž a ja pripravujem palacinky. Odškodnenie za deň strávený v aute. Zvykám si na múku, čo mi príde ako bezlepková. Musím používať 2-násobné dávky, aby bolo cesto ako tak husté. Do palacínok pridávam minimálne 1/3 ovsených vločiek, aby držali pokope.

Streda 29.4. 2015 Ako sa dorozumiem po čínsky

Mať pomoc v domácnosti je super vec. Ako jej však mám povedať, keď niečo chcem, alebo naopak nechcem. Väčšinou používame telefón a ja google. Tu príklad našej krátkej jednoduchej konverzácie.

Pine (vytiahne telefón a na displeji chytro čmára znaky, čo sa jej prekladajú do displeju. Ani nestíham sledovať, ako jej rýchlo behá ukazovák. Mám pocit, že je to umelecké dielo): „*V piatok prázdniny.*“

Ja: „*Aha.*“

Pine: „*Medzinárodný deň práce. Ty mi zaplatiť.*“

Ja (konečne som pochopila, čo pod prázdninami myslela v deň, kedy sme sa prvý raz stretli a dohadovali sa. Chytro vyťukám do googlu.): „*Jasné.*“

Pine: „*Bohatý.*“

Ja: „*Kto je bohatý?*“

Pine: „*2x peniaze.*“

Ja (kukám ako mucha puk): ?

Pine: „*Chceš, aby prišla v piatok? 2x peniaze.*“

Ja (rozmyšľam nahlas): „*Aha, že ti mám zaplatiť dvojitú mzdu. A keď neprídeš, tak ti zaplatím akoby si pracovala.*“

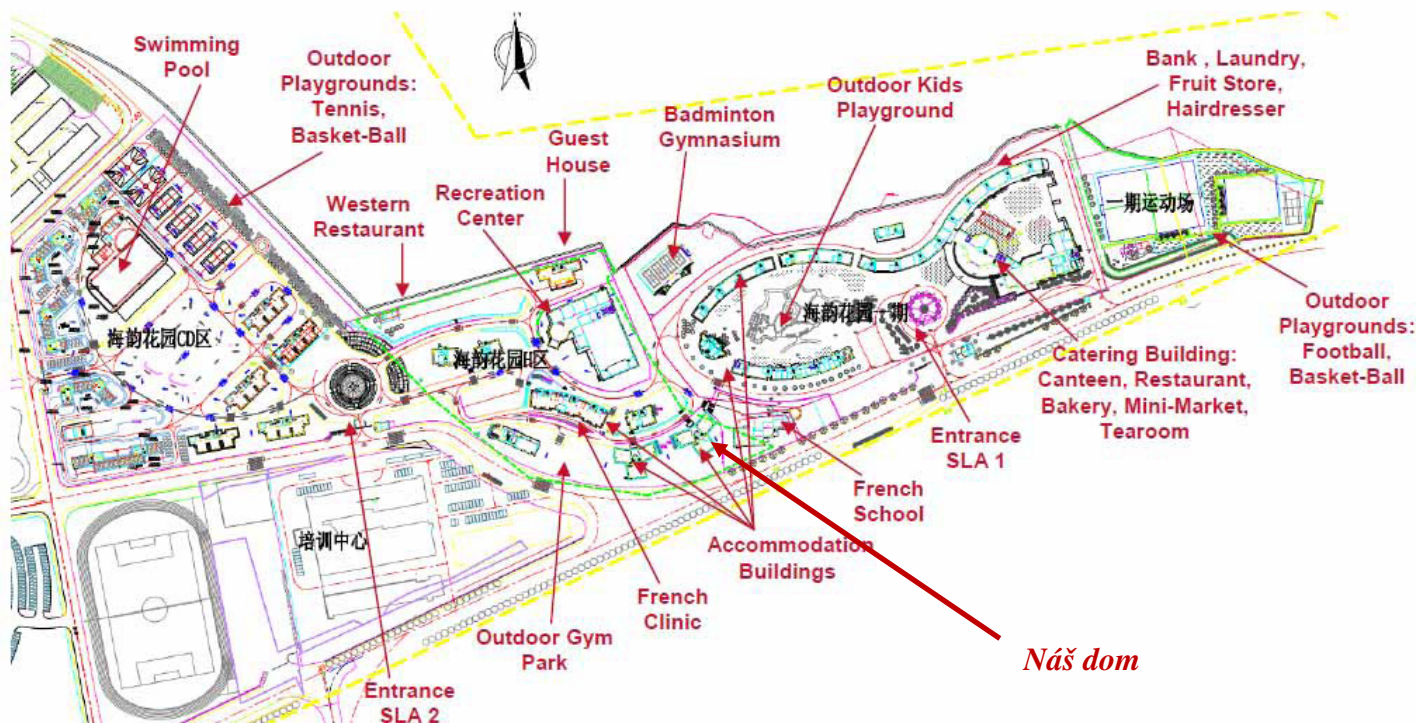
Pine (široký úsmev, že som pochopila): „*Dala v piatok 2x peniaze?*“

Tento týždeň otvárali bazén. Krúžili sme okolo minimálne 2x denne. Stále nič, iba oznam, že treba čakať na ďalší oznam. Na Arlanovo naliehanie som zaklopala na okienko a vyšiel mladý Číňan. Posunkami rúk sa snažím dopátrať, či sa dnes otvorí bazén. Vytiahne mobil, niečo naťuká a dá mi k uchu. Zo škatule vylezie: „*Súbor si môžete stiahnuť o pol siedmej.*“

Kukám na chlapca a jeho spokojný výraz tváre. Ešte mi aj pritaká, aby sa uistil, že som rozumela. Cítim sa ako imbecil, ten úsmev je nákazlivý. Tak sa rehlím na celú ulicu. Deti si asi myslia, že mame preskočilo. Som vďačná za otvorené bazény. Počas dňa sa v malom vyšantia deti a večer my so Slavinom na striedačku. Včera si bol zabehať a potom skočil do príjemnej vody. Aj pri behaní sa nedá nevnímať ťažobu vzduchu. Je nasýtený vlhkosťou. „*Akoby človek mal dýchať pod vodou.*“ Opísal to Slavi a mal pravdu. Po ňom so vybehla ja. 5 minút od domu. Sama v bazéne na 30 minút pod hviezdnu oblohu. O 22.30 vyliezam a mám pocit, že život je krajší.

Naša zlatá klietka „Rezidencia Julia Verna“ je v protiklade so špinavou dedinkou Chinton. Samozrejme, že celý areál je ohradený a strážený. O zelenú farbu sa stará veľký počet záhradníkov a na ulici nie je vidieť ani len odhodený špak. Netuším, kedy sa tu u pratuje, ale evidentne to niekto berie s plným nasadením. Z jedného konca na druhý to trvá asi 10 minút. Asi 1 km za rezidenciou sa začínajú zdvíhať strmé oranžové kamenné kopce. Majú maximálne do 500 metrov a vytvárajú akúsi bariéru medzi pobrežím a vnútrozemím. Vrcholky sa takme stále strácajú v hmle. Hustej, sivej. Akoby tam stále pršalo.

Pri cestovaní do Taishanu ma vždy prekvapuje, že vo vnútrozemí neleží asi ani kúsok zeme úhorom. Buď je rozpolíčkovaná a starostlivo vyplienená od buriny alebo posiatá pravidelnými štvorcovými rybníkmi. Väčšinou rozoznávam ryžu, pšenicu a zeleninové hriadky. Kopce sú prekvapivo zelené tiež, ale rovné rady stromov napovedajú, že sa jedná o umelo vysadené lesy. Pripomínalo mi to Nový Zéland.

V nedeľu som sa dostala do kostola. Teresa, hlavná a asi jediná anglicky hovoriaca AI, ma pozvala už pred týždňom. Prichádzam o siedmej večer s Gwen v nosiči. Teresa ma vedie medzi domy a zastavíme sa pri jednom, kde je prízemie otvorené. Veľké prázdna miestnosť ani náznakom nevyzerá ako miesto bohoslužieb. Pár plastových červených stoličiek a na stene plagát, čo vyzerá ako reklama na mlieko. Keď sa zadívam pozornejšie vidím zelenú lúku, modrú oblohu, na lúke ovce, muža, čo má znázorňovať Ježiša a neprirodzene červený kríž. Aha, červená je farba šťastia. Keď začnú chvály, prídu mi všetky veľmi podobné. Cítim sa fajn a spievam po svojom. Náhle sa zadívam pred seba a pozorujem, ako sa vo vedľajšom dome, začína sprchovač starší pán. Má otvorené okno a absolutne mu nevadí, že pár metrov od neho sedia ľudia a môžu ho vidieť. Neostávam do konca, z kázne aj tak nič nerozumiem. Vonku som prekvapená životom. Je osem večer a všade sú stánky a kopec ľudí. Život tu začína po západe slnka..

